zien; nochtans geldt, wat zodanige voorzieningsprocedure betreft, dat het tot aanstelling bevoegd gezag in den regel op grondslag van de bij het vergelijkend onderzoek verkregen resultaten tot benoeming van de best geplaatsten heeft over te gaan, en van die regel mag het tot aanstelling bevoegd gezag alleen afwijken wanneer daartoe deugdelijke redenen bestaan, die dan duidelijk en volledig in het besluit dienen te worden vermeld.

In de gevoegde zaken 316/82 en 40/83,

NELLY KOHLER, ambtenaar van de Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen, wonende te Luxemburg, Rue J.-B. Fresez 34, vertegenwoordigd en bijgestaan door F. Herbert, advocaat te Brussel, Avenue de Broqueville 116, 1200 Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van de advocaat N. Decker, Avenue Marie-Thérèse 16,

verzoekster,

tegen

REKENKAMER VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door de secretaris J.-A. Stoll, bijgestaan door A. Bonn, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg te diens kantore, Côte d'Eich 22,

verweerder,

betreffende nietigverklaring van de door het tot aanstelling bevoegd gezag genomen besluiten verzoekster, die met goed gevolg aan het vergelijkend onderzoek ter voorziening in een vacature had deelgenomen, niet te benoemen,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

samengesteld als volgt: Y. Galmot, kamerpresident, U. Everling en C. Kakouris, rechters,

advocaat-generaal: S. Rozès
griffier: P. Heim

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusiën, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — Overzicht van de feiten

1. Verzoekster is sedert 1 december 1978 ambtenaar van de Rekenkamer, Taalkundige dienst (Franse afdeling). Zij is thans ingedeeld in de rang LA 6/2; ten tijde van de omstreden feiten was zij ingedeeld in de rang LA 7/3. Op 20 december 1982 is zij bevorderd.

2. Na aanplakking — op 7 mei 1981 — van kennisgeving nr. CC/LA/3/81 betreffende de vacante post van reviseur/hoofdvertaler LA 5/4 op de Franse afdeling, is op 1 september 1981 het intern vergelijkend onderzoek nr. CC/LA/12/81 uitgeschreven, waaraan verzoekster met succes heeft deelgenomen; zij werd als enige op de lijst van geschikte kandidaten geplaatst.

3. Terzelfdertijd liepen er voor de Deense en Italiaanse afdelingen procedures ter voorziening in de posten van reviseur/hoofdvertaler; de kennisgevingen van vacatures en vergelijkende onderzoeken waren in dezelfde bewoordingen vervat. Op 21 april 1982 werden de bestgeplaatsten bij besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag benoemd.

4. Verzoekster werd evenwel diezelfde dag ontboden bij de president van de Rekenkamer, die haar, als tot aanstelling bevoegd gezag, mondeling in kennis stelde van zijn besluit haar wegens te weinig beroepservaring niet in de vacature op de Franse afdeling te benoemen.

5. Op 24 mei 1982 heeft verzoekster zich bij het tot aanstelling bevoegd gezag beklaagd over het besluit haar, ofschoon zij met goed gevolg aan vergelijkend onderzoek CC/LA/12/81 had deelgenomen, niet te benoemen. De klacht is bij besluit van de president d.d. 14 september 1982 verworpen: verzoekster zou er niet in kunnen worden ontvangen, omdat er noch een verzoek, noch een afwijzing van enig verzoek aan was voorafgegaan. Susidiair zou het verzoek als onvoldoende gegrond zijn te beschouwen.

6. Inmiddels was er, op 21 juli 1982, door aanplakking, een op 23 juli 1982 gecorrigeerde mededeling aan het personeel uitgegaan, volgens welke de vacature bedoeld in aankondiging nr. CC/LA/3/81, was geannuleerd omdat de in die aankondiging gestelde eisen niet aan de behoeften van de dienst beantwoordden.

7. Tegen de afwijzing van haar klacht is verzoekster bij op 13 december 1982 ter griffie van het Hof ingeschreven request van 7 december 1982 in beroep gekomen (zaak 316/82).

8. Diezelfde dag, 13 december 1982, diende verzoekster een nieuwe, subsidiaire, klacht in, waarin zij, bijaldien het Hof van Justitie de redenering van het tot aanstelling bevoegd gezag overnemend, het eerste klaagschrift d.d. 24 mei 1982 niet ontvankelijk mocht achten om-

dat er geen verzoek aan was voorafgegaan, stelde dat het eerste klaagschrift als schriftelijk verzoek in de zin van artikel 90 van het Statuut van de ambtenaren was te beschouwen, waarop het tot aanstelling bevoegd gezag bij voormeld besluit van 14 september 1982 afwijzend zou hebben beschikt. Tegen dit laatste besluit was het (tweede) klaagschrift van 13 december 1982 gericht.

9. Bij besluit van 2 februari 1983 verwierp het tot aanstelling bevoegd gezag het tweede klaagschrift, dat te laat zou zijn ingediend: zijn besluit van 14 september 1982 zou slechts de bevestiging inhouden van het besluit van 21 juli 1982, dat als de verzoekster bezwarende handeling was te beschouwen. De termijn van artikel 90, lid 2, zou dus zijn ingegaan op 21 juli 1982, toen de mededeling door aanplakking ter kennis van het gehele personeel werd gebracht.

10. Bij op 15 maart 1983 ter griffie van het Hof ingeschreven request van 14 maart 1983 is verzoekster tegen het besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag van 14 september 1982 in beroep gekomen (zaak 40/83).

II — Schriftelijke behandeling

1. In zaak 316/82 heeft de schriftelijke behandeling een normaal verloop gehad. In zaak 40/83 heeft verzoekster op 17 mei 1983 van repliek gedesisteerd.

2. Bij beschikking van 27 oktober 1983 heeft het Hof (Derde kamer) beide zaken voor de mondelinge behandeling en de uitspraak gevoegd.

3. Op rapport van de rechter-rapporteur en de advocaat-generaal gehoord, heeft het Hof (Derde kamer) besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. Het heeft partijen evenwel verzocht een aantal vragen te beantwoorden; daaraan is door partijen tijdig gevolg gegeven.

III — Conclusies van partijen

In *zaak 316/82* heeft verzoekster geconcludeerd dat het den Hove behage:

1. het beroep ontvankelijk te verklaren;

2. de persoonlijke verschijning te gelasten van degenen die tijdens de aanwervingsprocedure die door de aankondiging van vacature nr. CC/LA/3/81 werd ingeleid en nadien met het tot aanstelling bevoegd gezag waren bekleed,

3. het beroep gegrond te verklaren, en mitsdien het op 21 april 1982 aan verzoekster meegedeelde besluit haar niet op de bij aankondiging CC/LA/3/81 vacant verklaarde post te benoemen, nietig te verklaren,

4. aan verweerder te gelasten de ter uitvoering van het gewezen arrest nodige maatregelen te nemen;

5. verweerder in de kosten te verwijzen.

De conclusies, door verzoekster genomen in *zaak 40/83,* zijn gelijkluidend aan die welke zij in zaak 316/82 heeft genomen, behoudens dat de derde conclusie in zaak 40/83 daartoe strekt dat het den Hove behage het beroep gegrond te verklaren en, mitsdien, nietig te verklaren het op 14 september 1982 aan verzoekster medegedeelde besluit van de lijst van geschikte kandidaten, door de jury belast met vergelijkend onderzoek CC/LA/12/81 opgemaakt, geen gebruik te maken.

De *Rekenkamer* concludeert dat het den Hove behage:

a) *in zaak 316/82:*

het beroep niet-ontvankelijk, althans ongegrond, te verklaren en mitsdien te verwerpen, kosten rechtens;

b) *in zaak 40/83:*

met betrekking tot de ontvankelijkheid van het beroep te besluiten zoals het Hof zal vermenen te behoren, en voorts: het beroep ongegrond te verklaren en mitsdien te verwerpen, kosten rechtens.

In beide zaken heeft verweerder verklaard de door verzoekster gevraagde instructiemaatregelen onnodig te achten, aangezien de feiten vaststaan en rechtens genoegzaam zijn uiteengezet.

IV — Middelen en argumenten van partijen

1. Zaak 316/82

De ontvankelijkheid

Verweerder bedient zich ten exceptieve van twee niet-ontvankelijkheidsgronden: er zou jegens betrokkene geen afwijzend besluit zijn genomen en een haar bezwarende handeling zou ontbreken.

Volgens verweerder moet ieder krachtens artikel 25 Ambtenarenstatuut genomen individueel besluit onverwijld schriftelijk aan betrokkene worden medegedeeld en moet ieder bezwarend besluit met redenen zijn omkleed. Dat er aan verzoekster geen schriftelijke mededeling is geschied, wil dus zeggen dat er jegens haar geen besluit is genomen. Het onderhoud van de president van de Rekenkamer en verzoekster is niet in die zin te verstaan dat men de eis van schriftelijke mededeling van een bezwarend besluit heeft laten vallen.

Anderzijds kan aan het tot aanstelling bevoegd gezag niet worden verweten dat het jegens verzoekster geen besluit heeft genomen: het was daartoe niet verplicht. Het tot aanstelling bevoegd gezag behoefde de procedure, waarin het vergelijkend onderzoek heeft plaatsgehad, niet voort te zetten en de op de lijst van geschikte kandidaten geplaatste kandidaat niet in de vacature te benoemen; dit blijkt volgens verweerder uit het arrest, door het Hof op 24 juni 1969 gewezen in de zaak-Fuchs (Jurispr. 1969, blz. 145). Het tot aanstelling bevoegd gezag heeft, toen het de aanvankelijk gedane aankondiging der vacature annuleerde en het vergelijkend onderzoek niet voortzette, in het dienstbelang gehandeld in dier voege dat er jegens verzoekster geen enkel besluit is genomen en ook geen door haar als bezwarend te beschouwen handeling heeft plaatsgehad.

Verzoekster had het tot aanstelling bevoegd gezag wel degelijk aanleiding tot een — eventueel negatief — besluit kunnen geven, en wel door indiening van een verzoek als bedoeld in artikel 90 van het Statuut. Verzoekster heeft dit niet gedaan, zodat volgens verweerder de in het Statuut voorziene procedure niet is ingeleid en verzoekster geen schriftelijk en met redenen omkleed besluit, houdende afwijzing van haar verzoek, kan inroepen. Het tot aanstelling bevoegd gezag zou verzoekster dan ook terecht in haar klacht niet-ontvankelijk hebben verklaard.

Verweerder betoogt tenslotte dat er, ingeval van beklag over een in een schriftelijk besluit besloten liggende bezwarende handeling, inderdaad niet eerst een ver-

zoek behoeft te worden ingediend; maar een handeling als bedoeld ontbreekt in casu.

Verzoekster meent dat verweerders exceptie van niet-ontvankelijkheid ongegrond is en op een onjuiste opvatting van de in het Statuut voorziene administratieve procedure berust.

Zij betoogt dat er, wil een klacht ontvankelijk worden bevonden, niet eerst een verzoek behoeft te worden ingediend. Het prealabele verzoek, dat uitsluitend bedoeld is om betrokkene in de gelegenheid te stellen een beslissing van het tot aanstelling bevoegd gezag uit te lokken, kan achterwege worden gelaten wanneer de betrokken ambtenaar, als in casu, kennis heeft genomen van een hem bezwarend besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag.

Volgens artikel 90, lid 2, van het Statuut kan de ambtenaar zich beklagen over een „besluit waardoor hij zich bezwaard acht". Volgens verzoekster wordt hiermede een materiële, en niet een formele voorwaarde gesteld. Een klacht is dus ontvankelijk, wanneer vaststaat dat er binnen de in het Statuut voorziene termijnen over een „bezwarende handeling" wordt geklaagd.

De tijdens het onderhoud van 21 april 1982 aan verzoekster mondeling gedane mededeling dat zij niet in de vacature zou worden benoemd, is als een bezwarende handeling te beschouwen, omdat haar rechtspositie daarmede ten duidelijkste — en onvoorwaardelijk — in het geding was in voege als bedoeld in de arresten, door het Hof van Justitie op 10 december 1969 onderscheidenlijk 6 februari 1973 gewezen in de zaken 32/68 (Grasselli, Jurispr. 1969, blz. 505 en Goeth, Jurispr. 1973, blz. 181). Dat de hierbedoelde mondelinge mededeling rechtens als bezwarende handeling was te beschouwen, is naderhand in de schriftelijke mededeling aan het personeel van 21 juli 1982 en in de schriftelijke afwijzing van haar klacht bevestigd.

Verzoekster merkt voorts op dat haar, indien zij zich niet had beklaagd, nog steeds geen schriftelijke mededeling zou zijn gedaan van het individueel besluit de resultaten van vergelijkend onderzoek CC/LA/12/81 ter zijde te leggen. Ten betoge dat er jegens verzoekster niet is „gehandeld", kan verweerder dus niet volhouden dat verzoekster een statutair voorschrift (artikel 25) niet heeft nageleefd, zulks in de lijn van het beginsel „nemo auditur suam propriam turpitudinem allegans."

Anderzijds komt verweerders stelling dat er bij gebreke van een schriftelijk besluit van een bezwarende handeling geen sprake is, neer op een gelijkstelling, om niet te zeggen versmelting, van het bestaan en de rechtsgeldigheid van een bezwarend besluit, welke rechtsgeldigheid bij een individueel besluit van eerbiediging van artikel 25 van het Statuut afhankelijk is.

Verweerders redenering leidt tot het ongerijmde resultaat dat het intreden van bezwarende omstandigheden die tot nietigverklaring van de bestreden handeling kunnen leiden, een beroep op diezelfde omstandigheden, bij gebreke van besluit, automatisch niet-ontvankelijk maakt.

In antwoord op verzoeksters laatste stelling doet verweerder zeggen voor *dupliek* dat de moeilijkheid in de kwalificatie van de bezwarende handeling is gelegen. Is zulk een handeling een expliciet individueel besluit, dan moet dat besluit schriftelijk worden genomen. Is het een impliciet besluit, dan dient er een verzoek aan vooraf te gaan. Van een bezwarende

handeling kan voorts worden gesproken wanneer het gezag een statutair verplichte maatregel niet heeft genomen (artikel 90, lid 2, van het Statuut). Verzoekster heeft evenwel haar verzoek niet daarop willen baseren, immers het tot aanstelling bevoegd gezag was statutair niet verplicht na afsluiting van het vergelijkend onderzoek tot benoeming over te gaan. De opstelling van een lijst van geschikte kandidaten verplicht het tot aanstelling bevoegd gezag niet in de vacature te voorzien. Met de organisatie van haar diensten samenhangende redenen kunnen ertoe leiden dat benoemingen achterwege blijven en dat er zelfs zonder meer van voorziening in een vacature wordt afgezien. Het hierbedoelde besluit is van algemene strekking en mag, ook al zijn er voor de betrokken kandidaat of kandidaten consequenties aan verbonden, niet als individueel besluit worden beschouwd.

Ten gronde

De schending van wezenlijke vormvoorschriften

Volgens *verzoekster* is verweerders gedrag te haren aanzien als schending van artikel 25 van het Ambtenarenstatuut te beschouwen: het besluit dat tijdens het onderhoud van 21 april 1982 mondeling te harer kennis werd gebracht, is haar nimmer schriftelijk medegedeeld. Zelfs de later aan het gezamenlijk personeel verstrekte verklaring heeft haar nimmer als individueel besluit bereikt. Zij verwijst te dien aanzien naar het arrest, door het Hof op 29 oktober 1981 gewezen in de zaak 125/80 (Arning, Jurispr. 1981, blz. 2539), waarin het Hof heeft overwogen dat de schriftelijke mededeling van een individueel besluit niet door een publikatie of onderhoud van betrokkene met zijn meerderen kan worden vervangen. En anders dan in die zaak het geval was, moet in casu schending van artikel 25 van het Statuut tot nietigverklaring van het bestreden besluit leiden: de mededeling is niet te laat, doch in het geheel niet geschied. En verweerders verwijzing naar de mededeling van 21 juli 1982 houdt volgens verzoekster een bevestiging van de juistheid van deze grief in: een aan het gezamenlijk personeel gedane mededeling is niet als een met redenen omklede, individuele, mededeling aan de betrokken ambtenaar te beschouwen.

Het verweer van de *Rekenkamer* sluit, wat dit middel betreft, aan bij hetgeen de Rekenkamer met betrekking tot de ontvankelijkheid van de beroepen heeft betoogd, en houdt in hoofdzaak in dat er jegens verzoekster geen enkel besluit is genomen. Verzoekster zou zich ook niet met enig verzoek tot het tot aanstelling bevoegd gezag hebben gewend, zodat er ook geen besluit tot afwijzing van zodanig verzoek kon worden genomen. Van een verzoekster bezwarend besluit is dan ook geen sprake, zodat van schending van artikel 25 van het Statuut geen middel kan worden gemaakt.

De schending van het beginsel dat het tot aanstelling bevoegd gezag niet op een beslissing van de jury mag terugkomen

Verzoekster betoogt dat verweerder het in 's Hofs jurisprudentie gehuldigde beginsel dat het tot aanstelling bevoegd gezag niet mag terugkomen op de beslissingen van de jury met betrekking tot de vraag of de in de aankondiging der vacature gestelde voorwaarden vervuld zijn, heeft geschonden. Toen de jury verzoekster tot het vergelijkend onderzoek toeliet, heeft zij zich reeds over het niveau van

haar beroepservaring uitgesproken; zij voldeed aan de eis dat betrokkene op het terrein van het in aankondiging CC/LA/12/81 bedoelde vertaal- en reviseurswerk tenminste zes jaar beroepservaring moest hebben opgedaan. Het tot aanstelling bevoegd gezag mocht derhalve een latere weigering tot benoeming van de betrokken kandidaat over te gaan, niet alleen op ongenoegzame ervaring baseren, zoals het, tijdens het onderhoud van 21 april 1982, heeft gedaan.

Verweerder betoogt met betrekking tot dit middel dat hij geenszins eenmaal genomen beslissingen van de jury naast zich heeft willen neerleggen. Hij heeft alleen de condities waaronder zijn diensten hadden te werken, nader in overweging genomen en de in de aankondiging der vacature gestelde eisen onvoldoende en niet op de behoeften van de dienst afgestemd geacht. Vooral op grond van het grote verschil tussen de Italiaanse en Deense afdelingen enerzijds en de Franse afdeling anderzijds, blijft verweerder van mening dat hij de voorwaarden waaronder tot voorziening in de nieuwe post moest worden overgegaan, opnieuw had te overwegen en die post diende aan te kondigen als een post van groepshoofd/reviseur en een beroepservaring van ten minste tien jaar moest verlangen.

In haar conclusie van *repliek* legt verzoekster de nadruk op de kennelijke tegenstrijdigheid der haar verstrekte redengeving, waarin zij alleen maar op haar eigen betoog afgestemde pogingen ziet de gevolgde gedragslijn achteraf te rechtvaardigen. Werd de weigering verzoekster te benoemen tijdens het onderhoud van 21 april 1982 met ongenoegzaamheid van haar beroepservaring gerechtvaardigd en bediende men zich in de mededeling van 21 juli 1982 van de zinswending „gezien bepaalde resultaten, tijdens de procedure ter voorziening in de post verkregen" — waaruit ten duidelijkste détournement de pouvoir spreekt —, in het besluit van 14 september 1982 bezigt men de formule dat „de in de aankondiging der vacature gestelde eisen niet aan de behoeften van de dienst beantwoordden", terwijl in het — na de indiening van het beroep genomen — besluit van 2 februari 1983 voor het eerste de gebiedende noodzaak ter sprake komt voor de Franse afdeling een groepshoofd/reviseur aan te trekken. Van een tweede tegenstrijdigheid mag volgens verzoekster worden gesproken waar de „resultaten van de voorzieningsprocedure" in het besluit van 14 september 1982 ter sprake worden gebracht omdat daarbij zou zijn gebleken dat de gestelde eisen, gezien de behoeften van de dienst, als onvoldoende waren te beschouwen, terwijl volgens het besluit van 2 februari 1983 tijdens die voorzieningsprocedure het prioritair karakter van voormelde gebiedende noodzaak aan de dag zou zijn getreden.

Als hier werkelijk van eenzelfde redengeving mag worden gesproken, dan vraagt verzoekster zich af waarom er tussen de verschillende etappes van de mededeling van het besluit — 21 april 1982, 14 september 1982 en 2 februari 1983 — zoveel tijd moest verstrijken.

Wat hiervan zij, verweerders handelwijze was onrechtmatig, immers van tweeën één: verweerder heeft willen terugkomen op de in de aankondiging der vacature gestelde voorwaarden, dan wel hij heeft de toe te wijzen post willen wijzigen, hetgeen eveneens als een aan verzoekster niet overeenkomstig artikel 25 van het Statuut medegedeelde wijziging van de aankondiging der vacature is te beschouwen.

Verweerder merkt op dat er met betrekking tot zijn besluit niet van een verschillende redengeving mag worden gesproken: de redenen van dienstbelang die verweerder deden besluiten de procedure waarvan het vergelijkend onderzoek deel uitmaakte, niet voort te zetten, waren voor en na dezelfde. Er is dus niet suc-

cessievelijk met verschillende redengevingen gewerkt; hoogstens kan worden gezegd dat de redenen welke aan verzoekster tijdens het onderhoud van 21 april 1982 waren opgegeven en in beknopte vorm waren weergegeven in de op 21 juli 1982 aan het personeel gedane mededeling, zijn uitgewerkt en gepreciseerd. Het pretense verschil tussen de „eerste redengeving" en de latere redengevingen doet zich in werkelijkheid niet voor. Juist de ongenoegzaamheid der in de kennisgeving van de vacature gestelde eisen — waarvan de duur der ervaring voor het tot aanstelling bevoegd gezag zwaar woog — hebben dat gezag aanleiding gegeven bedoelde kennisgeving te annuleren en een nieuwe kennisgeving, voor een „zwaardere" post, te doen uitgaan. Die nieuwe kennisgeving, die op 25 januari 1983 onder nr. CC/LA/2/83 is gepubliceerd en waarin een beroepservaring van ten minste tien jaar werd verlangd, was dan ook ingegeven door hetzelfde dienstbelang dat het tot aanstelling bevoegd gezag aanleiding had gegeven de voorzieningsprocedure niet voort te zetten en aan de eerdere kennisgeving geen gevolg te geven.

De grief dat men zich niet aan de bewoordingen van de kennisgeving der vacature heeft gehouden

Voor zover het tot aanstelling bevoegd gezag zich van de eisen, in de kennisgeving der vacature met betrekking tot de beroepservaring gesteld, heeft willen distantiëren, heeft het volgens *verzoekster* een verplichting geschonden welke het zichzelf had opgelegd, namelijk de verplichting tot eerbiediging van het kader der procedures en kwalificaties. Van een vacature wordt, volgens de arresten, door het Hof van Justitie op 30 oktober 1974 onderscheidenlijk 17 december 1981 gewezen in de zaken 188/73 (Grassi, Jurispr. 1974, blz. 1099) en 151/80 (de Hoe, Jurispr. 1981, blz. 3161) met name kennisgegeven opdat betrokkenen zich zo goed mogelijk op de hoogte kunnen stellen van de aard der voorwaarden waaraan zij, om voor de post in aanmerking te komen, moeten voldoen, zodat zij behoorlijk kunnen beoordelen of zij naar de betrokken post kunnen dingen.

Verweerder meent dat ook dit middel, als feitelijk ongegrond, zal moeten worden verworpen. Toen het tot aanstelling bevoegd gezag om met de organisatie van zijn diensten verband houdende redenen had besloten de lopende aanwervingsprocedure niet voort te zetten — om haar ab initio en op andere grondslagen te hervatten — gold de aankondiging der vacature waarmede de gestaakte aanwervingsprocedure was begonnen, niet meer.

De schending van het gelijkheidsbeginsel

Verzoekster stelt dat er, in strijd met het ook in artikel 5, paragraaf 3, van het Statuut gehuldigde gelijkheidsbeginsel, is gediscrimineerd, toen men haar, anders dan degenen die bij de vergelijkende onderzoeken voor de Deense en de Italiaanse afdeling de beste resultaten hadden behaald, niet in de vacature heeft benoemd. Zij meent dat de kennisgeving van vacature CC/LA/3/81 deel uitmaakte van een meer omvattende aanwervingsprocedure. De algemene aard van die procedure blijkt uit het feit dat de kennisgevingen der vacatures in dezelfde bewoordingen waren vervat, de jury dezelfde was en de besluiten van het tot aanstelling bevoegd gezag steeds weer op dezelfde dag zijn genomen. Daarmede wordt bevestigd dat er gedurende de gehele aanwervingsprocedure met betrekking tot de drie betrokken afdelingen in dezelfde behoeften moest worden voorzien.

Verzoekster merkt voorts op dat de schending van artikel 5, lid 3, temeer in het oog springt, waar zij op de dag waarop haar mededeling van het bestreden besluit werd gedaan, sinds ruim een jaar de functie bekleedde die met de omschrijving van het ambt van reviseur/hoofdvertaler overeenkomt.

Volgens *verweerder* is de verklaring van de verschillende behandeling der afdelingen gelegen in de omstandigheid dat de administratie de Franse afdeling door een gewijzigde organisatie heeft willen verbeteren, zodat een aanwervingsprocedure welke dit oogmerk onvoldoende recht deed wedervaren, moest worden geannuleerd. Verzoekster heeft de verschillende structuur der betrokken afdelingen zelf erkend, toen zij schreef dat de Franse afdeling, anders dan de Deense en de Italiaanse afdelingen, noch over een reviseur, noch over een afdelingshoofd beschikte.

Eenzelfde procedure zegt ook niet veel. De verschillende posten stonden, naar verweerder meent, niet met elkander in verband; zij waren bij verschillende mededelingen vacant verklaard en er hebben verschillende vergelijkende onderzoeken plaatsgevonden. Het tot aanstelling bevoegd gezag is niet gehouden tot benoeming over te gaan, laat staan tot gelijktijdige benoemingen. Het mocht, naar gelang van de behoeften en het belang van de dienst, vrijelijk over het aan ieder vergelijkend onderzoek te geven gevolg beslissen, zonder dat een met betrekking tot een der posten genomen beslissing op beslissingen met betrekking tot de andere posten prejudicieerde.

Verzoekster verwerpt dit thans voor het eerst voorgedragen verweer.

Détournement de pouvoir

Verzoekster meent dat er in het bestreden besluit détournement de pouvoir is begaan: het tot aanstelling bevoegd gezag zou zich niet, zoals artikel 7 van het Statuut voorschrijft, hebben laten leiden door aan het dienstbelang ontleende overwegingen, maar door overwegingen verband houdende met persoonlijke eigenschappen van verzoekster en haar collega B, die, eveneens op de Franse afdeling, als vertaler in de rang LA 6/1 werkzaam was en eveneens aan het intern vergelijkend onderzoek CC/LA/12/81 had deelgenomen, maar niet op de lijst van geschikte kandidaten was geplaatst.

Het tot aanstelling bevoegd gezag zou derhalve met het omstreden besluit de verwezenlijking hebben nagestreefd van een ander doel dan waarop het rechtens behoorde te zijn gericht.

Tot staving van dit middel betoogt verzoekster dat verweerder niet doet blijken van de omstandigheden welke haar op 21 april 1982 alsnog aanleiding hebben gegeven afstand te nemen van de tot dan toe gevolgde procedure. De in de mededeling aan het personeel d.d. 21 juli 1982 voorkomende verwijzing naar de „resultaten van de voorzieningsprocedure" is haars inziens te beschouwen als een uitdrukkelijke bevestiging van het feit dat men zich door het bestreden besluit van haar sollicitatie heeft willen afmaken.

Verzoekster meent dat het tot de gewijzigde houding van het tot aanstelling bevoegd gezag ontegenzeglijk heeft bijgedragen dat haar collega B op het kabinet van het Franse lid van de Rekenkamer, die op 1 oktober 1981 president — en daarmede tot aanstelling bevoegd gezag — is geworden, ten duidelijkste veel sympathie ondervond. Om de kansen op bevordering van „zijn kandidaat" veilig te stellen zou de president van de Rekenkamer, in zijn hoedanigheid van tot aanstelling bevoegd gezag, het aangevochten besluit hebben genomen. Het dienstbe-

lang is er te elfder ure bijgehaald, toen uit verzoeksters beklag bleek dat zij er geen genoegen mee nam en dat het haar niet ontging dat het tot aanstelling bevoegd gezag beslissingen, door de jury met betrekking tot haar beroepservaring bevoegdelijk genomen, niet ongedaan mocht maken.

In samenhang hiermede dient ook het feit te worden bezien dat het tot aanstelling bevoegd gezag een ander vergelijkend onderzoek heeft uitgeschreven, waarin voorwaarden werden gesteld die er ten duidelijkste op berekend waren verzoekster te elimineren en haar collega binnen te loodsen. Dat de voorkeur naar B uitging, zou ook een bevestiging vinden in het feit dat deze met ingang van 21 april 1983 „de facto" als reviseur en hoofd van de Franse afdeling is erkend, terwijl hij ook aan de vergaderingen der reviseurs deelnam en zelfs in de met een vergelijkend onderzoek belaste jury plaatsnam. Als bijlage voegt verzoekster bij haar conclusie van repliek een 21 februari 1983 gedagtekende nota van het hoofd van de Vertaaldienst van de Rekenkamer, waarin B met bedoelde taken is belast.

Verweerder betwist de ontvankelijkheid en gegrondheid van dit middel met zoveel woorden en protesteert tegen hetgeen verzoekster hem toedicht. Hij stelt nogmaals zich in zijn besluit te hebben laten leiden door werkelijk aan het dienstbelang ontleende redenen; het was om een beter opgezette administratie begonnen, en daarover heeft alleen het tot aanstelling bevoegd gezag, niet een voor zijn belangen opkomende ambtenaar te oordelen.

Dat het tot aanstelling bevoegd gezag jegens B vooringenomen zou zijn geweest, wordt trouwens weersproken door het feit dat men in de nieuwe kennisgeving der vacature tien jaar ervaring verlangde, en aan die voorwaarde voldeed B al evenmin als verzoekster.

Verzoekster doet, wat dit laatste punt betreft, zeggen voor *repliek* dat bedoelde omstandigheid niet terzake doet, omdat er ten hoogste uit kan worden afgeleid dat het tot aanstelling bevoegd gezag, in afwijking van zijn oorspronkelijke bedoeling, de kandidaat van zijn voorkeur niet langer openlijk wenste te begunstigen. Verzoekster wijst er voorts op dat verweerder de omschrijving van B's functies niet weerspreekt.

Verweerder heeft in zijn conclusie van *dupliek* evenwel betoogd dat de door verzoekster in haar conclusie van repliek aangehaalde nota als een intern-organisatorische maatregel is te beschouwen, genomen in afwachting van de uitslag van een ter voorziening in de post van groepshoofd der Franse afdeling te houden vergelijkend onderzoek; B was in zijn rang het langst in dienst.

De instructiemaatregelen

Voor het geval dat het Hof van Justitie mocht oordelen dat de hiervoor besproken nietigheidsgronden onvoldoende zijn komen vast te staan, wenst *verzoekster* door het Hof de persoonlijke verschijning te zien gelast van W. Murphy en P. Lelong, die tijdens de voor kennisgeving CC/LA/3/81 geopende aanwervingsprocedure achtereenvolgens met het tot aanstelling bevoegd gezag bekleed geweest zijn. Verzoekster wenst Murphy te zien gehoord over de voorwaarden, in de kennisgeving van vacature nr. CC/LA/3/81 gesteld en over de overeenstemming van die voorwaarden met het dienstbelang, en Lelong over inhoud en redengeving van het besluit dat tijdens het onderhoud van 21 april 1982 aan verzoekster werd medegedeeld.

Verweerder meent dat er tot het nemen van de voorgestelde instructiemaatregelen geen aanleiding bestaat, omdat de feiten vaststaan.

2. Zaak 40/83

Verzoeksters beroep is gericht tegen het feit dat het tot aanstelling bevoegd gezag

bij besluit van 14 september 1982 op haar verzoek van 24 mei 1982 afwijzend heeft beschikt.

De ontvankelijkheid

Verweerder vraagt zich af of verzoekster wel in dit beroep kan worden ontvangen, maar refereert zich uiteindelijk aan 's Hofs oordeel: hij verwijst summierlijk naar de opvatting welke in het besluit van 2 februari 1983, houdende afwijzing van verzoeksters klacht, reeds tot uitdrukking komt, volgens welke opvatting het besluit dat de termijn voor indiening van een klacht kon doen ingaan, het besluit van 21 juli 1982 is geweest en niet het besluit van 14 september 1982, dat slechts de bevestiging inhield van het eerdere besluit waarvan verzoekster nog de dag waarop het werd genomen, 21 juli 1982, ten volle is verwittigd.

Volgens *verzoekster* was de voor beklag vatbare handeling het besluit van 14 september 1982 waarbij haar verzoek van 24 mei 1982 werd verworpen, en niet de mededeling aan het personeel d.d. 21 juli 1982, die niet als individuele handeling is te beschouwen. De termijn voor beklag zou derhalve zijn ingegaan op 14 september 1982, toen haar een te haren aanzien genomen individueel en met redenen omkleed besluit werd medegedeeld. Zij herinnert er in zoverre aan dat het Hof in voormelde zaak-Arning heeft overwogen dat de schriftelijke mededeling van een individueel besluit niet door een publikatie of onderhoud met betrokkenes meerderen kan worden vervangen. Indien het besluit van 14 september 1982 als „bevestigende handeling" zou moeten worden beschouwd, zoals verweerder meent, dan kan het slechts de bevestiging hebben ingehouden van een eerder individueel besluit van 21 juli 1982, waarvan volgens verweerder geen sprake is. Dat de mededeling aan het personeel d.d. 21 juli 1982, zoals verweerder releveert, aan het gehele personeel van de Rekenkamer is uitgereikt, houdt de bevestiging in dat er van een als beantwoording van het verzoek van 24 mei 1982 te beschouwen individueel besluit geen sprake is geweest.

Ten principale

De schending van wezenlijke vormvoorschriften

a) Onjuiste, althans ongenoegzame redengeving

Verzoekster wijst erop dat het tot aanstelling bevoegd gezag tijdens het onderhoud van 21 april 1982 zijn handelwijze anders heeft gemotiveerd dan in het besluit van 14 september 1982 en in de brief van 2 februari 1983. Op grond van de hiervoor (blz. 12) reeds in het kort weergegeven redenering betoogt verzoekster in hoofdzaak dat verweerder zijn handelwijze telkens anders heeft gemotiveerd, hetgeen ook voor een juiste motivering van het besluit van 14 september 1982 tot gevolgen heeft geleid.

Al zouden bedoelde redengevingen, zoals verweerder beweert, met elkander in overeenstemming zijn, dan nog voldoet volgens verzoekster de redengeving van het bestreden besluit niet aan artikel 25 van het Statuut, voor zover de algemene bewoordingen van het besluit van 14 september 1982 verzoekster niet in staat stellen „zich uit te spreken nopens de factoren welke ... de doorslag hebben gegeven", zoals het Hof verlangde in het arrest, op 30 juni 1971 gewezen in de zaak 19/70, Almini, (Jurispr. 1971, blz. 623).

Verweerder herhaalt zijn in zaak 316/82 (men zie hiervoor, blz. 13) reeds weergegeven opvatting dat er niet van een verschillende redengeving zou mogen worden gesproken, omdat het dienstbelang dat hem deed besluiten de procedure van onderzoek niet voort te zetten, voor en

na hetzelfde is geweest. De redenen welke verzoekster tijdens het onderhoud van 21 april 1982 door het tot aanstelling bevoegd gezag reeds werden opgegeven, zouden slechts zijn uitgewerkt en gepreciseerd.

b) Te late mededeling

Verzoekster stelt dat haar van de redenen die in werkelijkheid tot het bestreden besluit hebben geleid, te laat, immers zes maanden na het onderhoud van 21 april 1982, mededeling is gedaan, hoewel volgens verweerder op dat tijdstip duidelijk werd dat de in de kennisgeving der vacature gestelde voorwaarden te wensen overlieten, alsook wat betreft de prioritaire urgentie van de benoeming van een reviseur/afdelingshoofd op de Franse afdeling, bijna tien maanden na dat onderhoud.

Verweerder laat de op bladzijde 13 samengevatte verklaring van zijn handelwijze ook gelden ten betoge dat er van een te late mededeling der redengeving niet mag worden gesproken. Het door verzoekster ter sprake gebrachte tijdsverloop dat met de hierbedoelde handelingen gemoeid was, vindt zijn verklaring in de feiten, en wel met name in het feit dat het tot aanstelling bevoegd gezag verzoeksters middelen heeft willen bestuderen en heeft willen nagaan of en in hoeverre de administratie wellicht een verkeerde weg had bewandeld.

De discriminatie

Verzoekster bedient zich van het in zaak 316/82 reeds opgeworpen middel, volgens hetwelk er jegens haar zou zijn gediscrimineerd toen zij, anders dan bedoelde collega's die met de beste resultaten aan dezelfde vergelijkende onderzoeken voor de Italiaanse en de Deense sectie hadden deelgenomen, niet in de vacature werd benoemd.

Détournement de pouvoir

Verzoekster beroept zich te dezen op de argumenten welke zij in de zaak 316/82 reeds heeft voorgedragen; in die zaak betoogde zij dat men zich, ten profijte van haar collega B, van haar sollicitatie zou hebben willen afmaken.

Ook *verweerder* verwijst naar de argumenten, door hem voorgedragen in de zaak 316/82; volgens die argumenten was het bestreden besluit niet tegen verzoekster — en haar sollicitatie — gericht.

De instructiemaatregelen

Evenals in de zaak 316/82, zou *verzoekster* V. Murphy en P. Lelong, die achtereenvolgens met het tot aanstelling bevoegd gezag bekleed geweest zijn, gehoord willen zien. Verzoekster wenst Murphy te zien gehoord over de in de kennisgeving van vacature nr. CC/LA/3/81 gestelde voorwaarden en de overeenstemming van die voorwaarden met het dienstbelang, en Lelong over inhoud en redengeving van het besluit dat bij brief van 14 september 1982 aan verzoekster werd medegedeeld.

Verweerder acht de gevraagde instructiemaatregelen onnodig.

V — Mondelinge behandeling

Verzoekster, vertegenwoordigd door de advocaat F. Herbert, en de Rekenkamer, vertegenwoordigd door de secretaris J.-A. Stoll, alsook door de advocaat A. Bonn, als gemachtigde, zijn ter terechtzitting van 17 november 1983 gehoord.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 15 december 1983 zijn conclusie genomen.

In rechte

1 In haar beide, op 13 december 1982 onderscheidenlijk 15 maart 1983 ingediende requesten, heeft Nelly Kohler, ambtenaar bij de Rekenkamer, thans ingedeeld in de rang LA 6/2, de nietigverklaring gevorderd van het op 21 april 1982 mondeling ter kennis van verzoekster gebrachte besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag haar niet te benoemen op de post van reviseur/hoofdvertaler op de Franse vertaalafdeling van de Rekenkamer, die bij kennisgeving CC/LA/3/81 vacant verklaard was, onderscheidenlijk van het op 14 september 1982 door het tot aanstelling bevoegd gezag genomen besluit van de lijst van geschikte kandidaten, door de jury belast met het vergelijkend onderzoek CC/LA/12/81 voor diezelfde post opgemaakt, geen gebruik te maken. Het tweede request is ingediend voor het geval dat het Hof het eerste request niet-ontvankelijk mocht verklaren.

2 Tegelijk met bedoelde procedure van onderzoek liepen er, in de Deense afdeling en in de Italiaanse afdeling, twee andere procedures ter voorziening in posten van „reviseur/hoofdvertaler". In de drie procedures heeft men zich, voor de kennisgeving van vacatures en vergelijkende onderzoeken, van dezelfde bewoordingen bediend. Degenen die tijdens de vergelijkende onderzoeken voor de Deense en de Italiaanse afdeling het beste resultaat behaalden, zijn op 21 april 1982 bij besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag benoemd. Daarentegen werd verzoekster er op dezelfde dag, tijdens een onderhoud met de president van de Rekenkamer, van in kennis gesteld dat zij niet, overeenkomstig de kennisgeving van vacature CC/LA/3/81 en de kennisgeving van het intern vergelijkend onderzoek CC/LA/12/81, op de post van reviseur/hoofdvertaler op de Franse afdeling zou worden benoemd, ofschoon zij met goed gevolg aan dat vergelijkend onderzoek had deelgenomen en als enige op de lijst van geschikte kandidaten was geplaatst.

3 Haar op 24 mei 1982 krachtens artikel 90, lid 2, van het Statuut ingediende klacht werd op 14 september 1982 door de president van de Rekenkamer, als tot aanstelling bevoegd gezagsorgaan, niet-ontvankelijk verklaard, omdat er noch een verzoek, noch de afwijzing van enig verzoek aan was voorafgegaan, terwijl het in ieder geval als onvoldoende gegrond zou moeten worden beschouwd.

4 Inmiddels was de voorziening in de vacature bedoeld in kennisgeving CC/LA/3/81 bij op 21 juli 1982 aan het personeel gedane en op 23 juli 1982 gecorrigeerde mededeling, door de administratie opgeschort omdat met name uit bepaalde tijdens de voorzieningsprocedure verkregen resultaten zou zijn gebleken dat de in de kennisgeving der vacature gestelde eisen niet aan de behoeften van de dienst beantwoordden.

5 Nadat haar klacht op 14 september 1982 was verworpen, ging verzoekster op 13 december 1982 voor de eerste maal in beroep (zaak 316/82).

6 Op dezelfde dag, 13 december 1982, diende verzoekster, subsidiair, namelijk voor het geval dat het Hof van Justitie, de redenering van het tot aanstelling bevoegd gezag volgend, de eerste, op 24 mei 1982 ingediende klacht niet-ontvankelijk zou verklaren, omdat er geen verzoek als bedoeld in artikel 90, lid 1, van het Ambtenarenstatuut aan was voorafgegaan, een tweede klaagschrift in, stellende dat alsdan het eerste klaagschrift zou moeten worden beschouwd als zulk een — door het tot aanstelling bevoegd gezag bij besluit van 14 september 1982 afgewezen — verzoek. Tegen dat besluit is de tweede klacht gericht.

7 Bij besluit van 2 februari 1983 heeft het tot aanstelling bevoegd gezag de tweede klacht verworpen, omdat die te laat zou zijn ingediend, met name stellende dat het besluit van 14 september 1982 slechts de bevestiging inhield van het schriftelijk ter kennis van het personeel gebrachte besluit van 21 juli 1982, dat als het verzoekster bezwarend besluit zou moeten worden beschouwd en de in artikel 90, lid 2, van het Statuut omschreven beroepstermijn zou hebben doen ingaan, zodat die termijn op 21 oktober 1982 was verstreken.

A — Beroep nr. 316/82

De ontvankelijkheid

8 De Rekenkamer beroept zich ten exceptieve op niet-ontvankelijkheid van het beroep, dat zou zijn gericht tegen een op 21 april 1982 mondeling medegedeeld besluit, dat geacht zou moeten worden nimmer te hebben bestaan, omdat de in artikel 25 van het Statuut voorgeschreven schriftelijke mededeling achterwege zou zijn gebleven.

9 De mondelinge mededeling van een voor beroep vatbaar besluit is in beginsel noch in een voorschrift van algemene strekking, noch in bijzondere bepalingen van het Ambtenarenstatuut uitgesloten.

10 Aan de mondelinge mededeling van zulk een handeling staat met name artikel 90, lid 2, van het Statuut, volgens hetwelk de ambtenaren „een klacht . . . tegen het besluit" kunnen indienen, niet in de weg.

11 Evenmin wordt een mondeling besluit uitgesloten in artikel 25 van het Statuut, dat een onverwijlde, schriftelijke kennisgeving van een individueel besluit aan de betrokken ambtenaar verlangt. Een mededeling veronderstelt een tevoren tot stand gekomen besluit (arrest, op 29. 10. 1981 gewezen in de zaak-Arning, 125/80, Jurispr. blz. 2539). Ten onrechte verstaat verweerder artikel 25 van het Statuut in die zin dat de schriftelijke vorm is te beschouwen als een voorwaarde waarvan de mede te delen handeling als zodanig afhankelijk is.

12 Vaststaat dat het tot aanstelling bevoegd gezag tijdens het onderhoud van 21 april 1982 met zoveel woorden te kennen heeft gegeven dat de procedure niet — door benoeming van verzoekster op de vacant verklaarde post — zou worden voorgezet. Die uitlating is als een besluit in de zin van artikel 90 van het Statuut te beschouwen.

13 Derhalve faalt het argument dat verweerder wil ontlenen aan de omstandigheid dat het bestreden besluit niet schriftelijk werd vastgelegd, nog daargelaten dat aanvaarding van het betoog van de Rekenkamer zou inhouden dat de Rekenkamer zich van een door hemzelf begane schending van artikel 25 van het Statuut zou kunnen bedienen om aan verzoekster haar beroepsrecht te ontnemen.

14 De Rekenkamer stelt voorts dat er in geen geval van een verzoekster bezwarende handeling zou mogen worden gesproken, omdat er jegens haar geen individueel besluit zou zijn genomen, immers de niet-voortzetting van de procedure ter voorziening in de vacature zou als een in het belang van de dienst genomen algemene maatregel zijn te beschouwen.

15 Dit argument van verweerder moet worden verworpen. Het besluit aan een voltooide voorzieningsprocedure geen gevolg te geven kan, ook in gevallen waarin het ten duidelijkste is ingegeven door algemene, met de organisatie van de dienst verband houdende overwegingen, alleen degene die — als enige — met goed gevolg aan het vergelijkend onderzoek heeft deelgenomen, rechtstreeks en individueel raken. Dat het tot aanstelling bevoegd gezag gemeend heeft verzoekster daarvan, tijdens het onderhoud van 21 april 1982, in kennis te moeten stellen, wijst er bovendien ten duidelijkste op dat het heeft aangenomen dat zijn besluit verzoekster betrof.

16 De tegen beroep 316/82 opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid moet derhalve worden verworpen.

Ten gronde

17 Verzoekster legt aan haar beroep vier middelen ten grondslag, onderscheidenlijk inhoudende schending van de wezenlijke vormvoorschriften van artikel 25 van het Statuut, schending van het Statuut en algemene rechtsbeginselen, daarin gelegen dat het tot aanstelling bevoegd gezag op een beslissing van de jury zou zijn teruggekomen en zich niet aan de bewoordingen van de kennisgeving der vacature zou hebben gehouden, discriminatie van betrokkene ten opzichte van degenen die met het beste resultaat aan de beide andere, gelijktijdig gehouden vergelijkende onderzoeken hadden deelgenomen en op 21 april 1981 zijn benoemd, alsook détournement de pouvoir, daarin bestaande dat het besluit is genomen ter verwezenlijking van een andere bedoeling dan er rechtens mee mag worden nagestreefd, namelijk de begunstiging van een andere kandidaat die niet met goed gevolg aan het vergelijkend onderzoek heeft deelgenomen.

18 Het Hof meent allereerst een onderzoek te moeten instellen naar het middel volgens hetwelk het besluit ongenoegzaam met redenen zou zijn omkleed.

De redengeving

19 Verzoekster stelt dat de Rekenkamer, ook al heeft zij zich ter motivering van het bestreden besluit achtereenvolgens van verschillende redenen bediend, in feite geen redenen heeft ingeroepen die als een deugdelijke grondslag daarvan zijn te beschouwen.

20 Zij wijst er met name op dat het tot aanstelling bevoegd gezag tijdens het onderhoud van 21 april 1982 haar te geringe ervaring als grond heeft genoemd, terwijl het in de op 21 juli 1982 aan het personeel gedane mededeling en in het afwijzend besluit van 14 september 1982, in aanmerking genomen hetgeen het tot aanstelling bevoegd gezag zelf „zekere resultaten van de voorzieningsprocedure" noemt, heet dat de in de kennisgeving der vacature gestelde eisen niet aan de behoeften van de dienst beantwoordden. Ook zou het tot aanstelling bevoegd gezag pas ter terechtzitting met een nieuwe redengeving zijn komen aandragen: er moest op de Franse afdeling bij voorrang in de post van diensthoofd worden voorzien. Uit die achtereenvolgens aangevoerde gronden zou bovendien blijken dat het tot aanstelling bevoegd gezag verzoekster heeft willen elimineren ten profijte van de kandidaat naar wie de voorkeur van het tot aanstelling bevoegd gezag uitging, ofschoon deze niet met goed gevolg aan het vergelijkend onderzoek had deelgenomen.

21 Daarentegen stelt de Rekenkamer ter motivering van het besluit voor en na dezelfde, aan het dienstbelang ontleende gronden te hebben aangevoerd; de mogelijk gewijzigde formulering zou haar verklaring vinden in het feit dat de Rekenkamer de redenen die aan verzoekster reeds tijdens het onderhoud van 21 april 1982 waren opgegeven, heeft willen uitwerken en preciseren. Met name acht de Rekenkamer het tot aanstelling bevoegd gezag niet verplicht aan een voorzieningsprocedure in dier voege gevolg te geven dat degenen die er met succes aan deelnamen, ook worden benoemd.

22 Het Hof heeft reeds uitgesproken dat het Statuut het tot aanstelling bevoegd gezag niet verplicht om, wanneer er met de aanwervingsprocedure eenmaal een aanvang is gemaakt, aan die procedure in dier voege gevolg te geven dat er in de vacature wordt voorzien; nochtans geldt, wat zodanige voorzieningsprocedure betreft, dat het tot aanstelling bevoegd gezag in den regel op grondslag van de bij het vergelijkend onderzoek verkregen resultaten tot benoeming van de best geplaatsten heeft over te gaan, en van die regel mag het tot aanstelling bevoegd gezag alleen afwijken wanneer daartoe deugdelijke redenen bestaan, die dan duidelijk en volledig in het besluit dienen te worden vermeld.

23 Met name in casu was zulk een redengeving onontbeerlijk. Naast het omstreden vergelijkend onderzoek, had de Rekenkamer ook ter voorziening in de posten van „reviseur/hoofdvertaler" op de Deense en de Italiaanse afdeling vergelijkende onderzoeken uitgeschreven en de bestgeplaatsten op 21 april 1982 zonder meer benoemd. Had de Rekenkamer zich dus het verwijt van discriminatie willen besparen, dan had moeten worden verklaard waarom

eenzelfde gedragslijn ook niet ten aanzien van verzoekster, die met goed gevolg aan vergelijkend onderzoek CC/LA/12/81 had deelgenomen, kon worden gevolgd.

24 Het Hof stelt in zoverre vast dat verweerder tijdens de verschillende fasen van het geschil, i.e. tijdens de administratieve behandeling en vervolgens voor het Hof, verschillende gronden heeft genoemd, die met elkander moeilijk te rijmen zijn en bovendien in de stukken geen bevestiging vinden.

25 Waar verzoekster tijdens het onderhoud van 21 april 1982 moest vernemen dat zij over onvoldoende ervaring beschikte, zij opgemerkt dat de met het onderzoek belaste jury die haar op de lijst van geschikte kandidaten voor de functie van reviseur/hoofdvertaler op de Franse vertaalafdeling had geplaatst, zojuist had blijkgegeven van een tegengestelde opvatting waaraan door de administratie niet mocht worden getornd.

26 Heet het in de op 21 juli 1982 aan het personeel gedane mededeling en in het afwijzend besluit van 14 september 1982 dat de in de kennisgeving der vacature gestelde eisen niet aan de behoeften van de dienst beantwoordden, blijkens de stukken wordt zulks gezegd „gezien bepaalde, bij het vergelijkend onderzoek verkregen resultaten". Daaruit moet worden afgeleid dat de administratie met behulp van die formule alsnog heeft willen betwisten dat verzoekster voor de functie waarvoor zij in aanmerking wenste te komen over de nodige bekwaamheid beschikte, en het oordeel, door de met het vergelijkend onderzoek belaste jury over haar kwaliteiten afgegeven, onbevoegdelijk heeft willen aanvechten.

27 Tenslotte heeft verweerder ter terechtzitting betoogd dat er bij voorrang in de vacante post van groepshoofd van de Franse vertaalafdeling moest worden voorzien; verweerder heeft evenwel niet kunnen verklaren dat, met het oog daarop, de reeds aangevangen procedure ter voorziening in de post van reviseur/hoofdvertaler van die afdeling, waarvoor verzoekster in aanmerking wenste te komen, moest worden onderbroken.

28 De slotsom luidt dat geen van de door verweerder achtereenvolgens genoemde gronden het besluit de procedure ter voorziening in de post van reviseur/hoofdvertaler van de Franse vertaalafdeling van de Rekenkamer niet

met een benoeming van degene die met goed gevolg aan vergelijkend onderzoek CC/LA/12/81 had deelgenomen te besluiten, kan dragen.

29 De andere door verzoekster opgeworpen middelen kunnen dan ook onbesproken blijven.

30 Overeenkomstig artikel 176, eerste alinea, EEG-Verdrag heeft de administratie de ter uitvoering van 's Hofs arrest nodige maatregelen te nemen.

B — Het beroep 40/83

De ontvankelijkheid

31 Ten opzichte van het beroep dat in de zaak 316/82 werd ingesteld, draagt dit beroep een subsidiair karakter; het is gericht tegen het afwijzende besluit van 14 september 1982.

32 Zoals in de zaak 316/82 reeds bleek, is het verzoekster bezwarende besluit het besluit dat haar, tijdens het onderhoud van 21 april 1982, mondeling werd medegedeeld.

33 Het besluit van 14 september 1982 kan dus slechts de bevestiging van het daaraan voorafgegane mondelinge besluit inhouden.

34 Als bevestigende behandeling leent het zich niet voor beroep in rechte.

35 In het in zaak 40/83 ingestelde beroep moet verzoekster derhalve niet-ontvankelijk worden verklaard.

Kosten

36 Ingevolge artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Omdat verweerder in het ongelijk gesteld is, moet hij in de kosten worden verwezen, en wel, vanwege de onjuiste redenering, door de Rekenkamer in zijn antwoord op verzoeksters eerste klacht gevolgd, ook in de kosten gevallen op zaak 40/83.

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

1. **vernietigt het door het tot aanstelling bevoegd gezag van de Rekenkamer op 21 april 1982 genomen besluit, aan de procedure ter voorziening in de bij kennisgeving CC/LA/3/81 vacant verklaarde post niet, door benoeming van verzoekster, gevolg te geven;**

2. **verklaart verzoekster in haar in de zaak 40/83 ingestelde beroep niet-ontvankelijk;**

3. **verwijst de Rekenkamer in de kosten.**

Galmot Everling Kakouris

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 9 februari 1984.

De griffier
P. Heim

De president van de Derde kamer
Y. Galmot

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL S. ROZÈS VAN 15 DECEMBER 1983 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

U hebt kennis te nemen van twee door Nelly Kohler tegen de Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen ingestelde vorderingen, strekkende tot nietigverklaring van een door die instelling genomen besluit.

Betrokkene is er sedert 1 december 1978 als ambtenaar werkzaam op de taalkundige dienst (Franse afdeling). Toen er

1 — Vertaald uit het Frans.